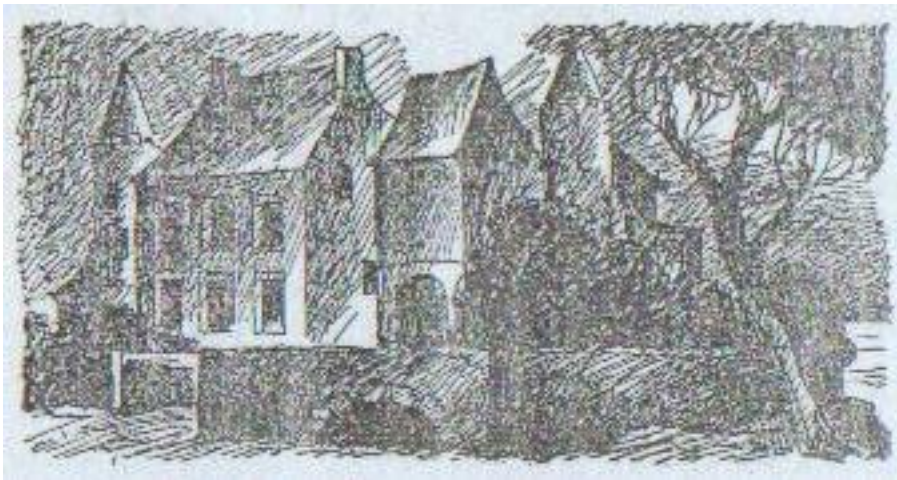

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 3

Uitgewerkt door J. de Boer

ACHTSTE DEEL

"De puzzle van inspecteur Cleveland"

Cleveland keek Millner doordringend aan.

- Blijf je bij je bekentenis? vroeg hij toen.

- Ja.

Over het gezicht van den inspecteur trok een grimmige lach.

- Je kunt je verklaring nu afleggen. We zullen er proces-verbaal van opmaken.

- Goed.

Weer keek de inspecteur de oude man en moment zwijgend aan.

- Ben je altijd zo kort in je antwoorden geweest?

- Moet ik daar antwoord opgeven? vroeg Millner nors.

- Zoals de zaken nu staan, antwoordde Cleveland, kan niemand je dwingen op welke vraag dan ook antwoord te geven. Je hebt je bekentenis volkomen vrijwillig afgelegd en je hebt ook de volledige vrijheid om al dan niet op mijn vragen in te gaan. Heb je mij begrepen?

- Ja.

- En heb je nu een verklaring af te leggen?

Even scheen de man zich te bedenken. Hij was zich de consequenties van de woorden, die hij nu zou gaan zeggen, blijkbaar volledig bewust.

- Ik heb bekend en ik blijf daarbij, zei hij na een ogenblik. Ik heb het gedaan!

- Wat heb je gedaan?

- Ik heb Peterson vermoord!

- Waarom heb je dat gedaan?

- Het was een treiteraar, een schoft! Hij peste mij altijd en ik kon niet tegen hem op! Toen hebben we voor de zoveelste keer ruzie gekregen en toen heb ik hem neergeslagen.

- Hoe heb je dat gedaan?

- Met een steen! Een heel zware!

- Hoe kwam je aan die steen?

- Die lag op de binnenplaats.

- En hoe ben je daarna naar boven gekomen?

- Ik ben gewoon de trap opgelopen. Dat kon, want niemand dacht aan mij.

- En inspecteur Mac Williams?

- Die had mij helemaal vergeten! Die had alle bewoners van het huis hier bij elkaar geroepen en niet opgemerkt, dat ik er niet bij was!

- Maar later ontdekte hij dat toch.

- Ja, toen ik door de gang liep en hoestte.

- Ben je wel eens met die hoest bij een dokter geweest?

- Nee.

- Je hebt het eigenlijk alleen maar als je over de gang loopt, hè? Nee, nee daar hoeft je geen antwoord op te geven. Goed, we gaan verder. Je hebt Peterson dus neergeslagen, omdat hij je treiterde en omdat jij hem haatte.

- Ja.

- En inspecteur Mac Williams! Ben je ook aan die moord schuldig?

- Ja.

- Maar mijn lieve man, welk motief had je daar dan voor?

Even scheen Millner niet recht te weten wat hij moest antwoorden.

- Hij.... eh.... hij was lastig, kwam hij toen snel.

- In welk opzicht lastig?

- Ik dacht, dat hij er achter was gekomen, dat ik Peterson had vermoord!

- En toen?

- Toen werd ik bang en toen heb ik hem neergeschoten!

- Waarmee?

- Met een revolver.

- Hoe kwam je aan die revolver?

- Die had ik meegenomen toen ik uit de dienst ontslagen werd.

- Je kunt dus schieten?

- Ja.

- Je was toch werkzaam in de keuken! Hield je daar dan schietoefeningen?

- Ja. 't Was een vrolijke keuken! Nou goed?

Millner zei het zonder een spier te vertrekken. Glimlachend keek de inspecteur hem aan. Toen knikte hij. - Je hebt meer gevoel voor humor dan men op het eerste gezicht zou zeggen, constateerde hij vriendelijk.

- O!

Weer wachtte Cleveland even. Toen schoot hij plotseling uit: — Waarom sta je eigenlijk zo te liegen, Millner?

De man zweeg koppig.

- Nou? drong de inspecteur aan.

- Ik lieg niet. Ik zeg de waarheid, omdat ik niet wil, dat een onschuldige gevangen genomen wordt voor dingen, die ik gedaan heb!

- Dat is heel nobel van je, Millner. En je hebt daarbij natuurlijk het oog op meneer Lawrence?

- Ja.

- Hoe weet je dat zo zeker, dat hij het niet gedaan heeft?

- Die vraag is te gek om antwoord op te geven.

- Zo. Ik vraag je nog eens: waarom sta je eigenlijk zo te liegen, Millner?

- Ik zeg nog eens: ik lieg niet!

- Je liegt wel! barstte de inspecteur uit. Je tracht Lawrence te beschermen, hè? Om de een of andere reden wil je nog liever zelf de dupe worden dan dat je toelaat, dat hij ingerekend wordt! Je plannetje is wel erg aardig opgezet, mannetje, maar daarom niet minder doorzichtig! En mij zul je er in ieder geval niet mee om de tuin leiden, laat je dat goed duidelijk zijn! Jij bent de schuldige niet, maar Carl Lawrence! Misschien ben je zijn medeplichtige, dat zullen we nog wel uitzoeken, maar de hoofddader ben je zeker niet!

Geschrokken keek Millner zijn pijniger aan.

- En, vroeg hij aarzelend, wordt meneer Lawrence nu gearresteerd?

- Ja.

Zeer geagiteerd kwam Millner een pas naar voren: - Dat kunt u niet doen! dat mag u niet doen!

Je zult zien wat kan en mag, antwoordde de detective rustig, terwijl hij de man tegenover hem scherp bleef observeren.

Radeloos keek de oude man om zich heen.

- Maar inspecteur, luister dan toch naar me. Als u meneer Lawrence arresteert, begaat u een grote domheid. Dan....

- Die domheid is dan voor mijn rekening, nietwaar? Het klonk koel, ijzig.

- Maar ik heb toch bekend, schreeuwde Millner wanhopig. Ik heb u toch gezegd, dat ik Peterson en de inspecteur vermoord heb!

- Ja zeker heb je dat, maar die bekentenis van jou heeft mijn inzicht niet veranderd! Je kunt gaan Millner.

Nog één keer probeerde de oude man het: — U mag het niet doen, hoort u? U mag meneer Lawrence niet arresteren! Als u dat doet, komen de gevolgen voor uw rekening! U weet niet wat dat zou betekenen, u kunt dat niet overzien, maar u zult er later berouw van hebben en u zult het nooit meer goed kunnen maken!

Cleveland knikte goedkeurend: — Je bent opeens wel erg welbespraakt geworden, Millner.

- Ik zeg het u en ik waarschuw u: doe het niet, herhaalde de man. Het kan niet, het kan nog niet! Als u meneer Lawrence nu weghaalt, zult u het tegendeel bereiken van wat u bereiken wilt!

Gespannen luisterde de inspecteur: — Kun je je niet wat duidelijker uitdrukken?

Millner schudde het hoofd: — Nee, dat kan niet. Dat mag niet!

- Wie heeft je dat verboden?

- Niemand, maar ik weet, dat het niet kan!

- Dat is me te vaag, mijn beste jongen. Als je geen andere mededelingen te doen hebt, blijf ik bij mijn voornemen. Nu?

- Ik heb gezegd wat ik te zeggen had, antwoordde Millner dof.

- Ga dan naar je kamer en blijf daar.

- En wordt meneer Lawrence dan gearresteerd?

- Ja.

Verbijsterd zweeg de oude man. Toen keek hij den detective geslagen aan en zei moeilijk: — U weet niet wat u doet....U weet niet wat u doet....

Cleveland overlegde in zijn kamer met kolonel Moore.

- Wat denkt u ervan, kolonel? vroeg de inspecteur

- Ik denk, dat Millner gelijk heeft. Dat wil zeggen: de betekenis van zijn waarschuwing kan ik natuurlijk niet overzien, omdat ik de achtergrond evenmin ken als u, maar dat hij het oog op iets heeft en nog wel iets zeer ernstigs ook, staat voor mij vast!

- Jawel goed. We zullen daar rekening mee houden. Tenslotte is er niemand die ons dwingt om Lawrence dadelijk hier weg te brengen. We kunnen hem de eerste dagen zeker nog hier houden, maar daar gaat het niet om. Ik heb geen enkele reden om tegenover u niet volmaakt eerlijk te zijn en dan moet ik u zeggen, dat ik meer dan genoeg heb van de situatie, zoals die zich in deze zaak heeft ontwikkeld.

De kolonel keek den politieman vragend en niet begrijpend aan: — Het is me niet duidelijk waar u op doelt, inspecteur.

- Als u zich even in mijn positie indenkt, zult u mij dadelijk begrijpen. U weet wat miss Conwell mij verteld heeft. Ze heeft tegenover u op dezelfde wijze open kaart gespeeld als tegenover mij!

- Ja, dat heeft ze inderdaad en dat heb ik zeer op prijs gesteld.

- Goed. In ronde woorden dan: miss Conwell stelt het voor alsof we samenwerken, maar in waarheid is dat in geen enkel opzicht het geval! Zij tracht deze zaak op te lossen voor de Secret Service en ik voor de Centrale Recherche in New York en allebei proberen we het natuurlijk

tot een goed einde te brengen. Zo bekeken zijn we dus eerder tegenstanders dan medewerkers.

Even dacht Moore na. Toen zei hij hoofdschuddend: - Ik geloof, dat u nu toch wat overdrijft, inspecteur.

- Nee, ik overdrijf niet, bleef de detective koppig volhouden, In alle detective-romans en -toneelstukken keert diezelfde situatie steeds weer: de officiële politieman is de stommeling, die in opgeblazenheid de ene stupiditeit na de andere bedrijft en de zaak wordt tenslotte opgelost door de amateur, die hersens en speurzinn bezit en die de man van de politie of de recherche welwillend glimlachend in zijn zak steekt. Dat spelletje probeert miss Conwell nu met mij te spelen, maar het zal u niet verwonderen als ik u zeg, dat ik daar niets voor voel.

Even vloog er een glimlach over het gelaat van den kolonel.

- Nee, dat kan ik mij heel goed voorstellen, antwoordde hij, maar ik geloof niet, dat miss Conwell uit overgrote eerzucht....

Kort viel de ander hem in de rede: — Om welke reden zij het doet, interesseert mij niet en doet ook niet ter zake! Zij zoekt en ik zoek en ik heb een verschrikkelijke trek om eens een keer te bewijzen, dat de schrijvers van detective-verhalen met hun niet te ontkennen voorkeur voor de amateur-detective niet altijd gelijk hebben. Althans niet in mijn geval! Daarom werk ik hier zeer hard aan, niet alleen uit eerzucht maar ook uit sportiviteit. En in dat verband wilde ik u graag, een vraagstuk voorleggen, dat mij zeer sterk bezighoudt.

De inspecteur stopte even en zeer geïnteresseerd keek Moore hem aan.

- Tussen de documenten en paperassen van mijn vermoorde voorganger, ging Cleveland verder, heb ik de dag na de moord een oude, vergeelde foto gevonden waarop uw overleden vrouw en u voorkwamen. Ik heb mij dadelijk afgevraagd hoe Mac Williams aan die foto gekomen kan zijn en wat hij ermee wilde.

- Misschien kan ik u inderdaad daarover inlichten, meende de kolonel. Ik heb over die foto namelijk iets gehoord van Frank, mijn oppasser. Maar misschien is het beter, dat hij het u zelf vertelt. Ik zal hem even gaan halen.

De inspecteur knikte: — Als u zo vriendelijk wilt zijn dan heel graag. Die geschiedenis van die foto is namelijk een grote puzzel voor me.

De kolonel verdween en even zat Cleveland alleen, Toen werd er geklopt.

- Miss Conwell vraagt of u, als u straks een ogenblik tijd hebt, nog even bij haar wilt komen, inspecteur.

- Is er iets bijzonders, zuster?

- Miss Conwell heeft mij niet ingelicht, inspecteur.

- Goed. Ik kom.

Toen de verpleegster de kamer verliet, naderden juist de kolonel en de oppasser.

Met een vriendelijke glimlach liet zuster Kate de twee mannen passeren.

- Hier is Frank, inspecteur, begon Moore.

De detective wendde zich dadelijk tot Watson: — De kolonel meent, dat jij me een verklaring zult kunnen geven van het feit, dat inspecteur Mac Williams in het bezit was van een oude, vergeelde foto, waarop kolonel Moore en zijn gestorven vrouw voorkomen, Frank.

De oppasser knikte: — Ja, dat kan ik inderdaad, inspecteur: Dat was, laat es kijken, ongeveer twee uur na de moord op Peterson. Ik liep door de gang op de tweede etage en daar zag ik iets op de grond liggen. Ik raapte het op en het bleek de foto te zijn.

- Op de gang van de tweede etage, zeg je? informeerde de inspecteur.

- Ja, inspecteur, bevestigde de oppasser. Vlak bij de kamer van juffrouw Mary en juffrouw Ray. Ik kon in het halfduister van de gang niet goed zien wie er op de foto stonden en ik had er eerlijk gezegd ook niet zo heel veel interesse voor. Ik had mijn gedachten toen nog teveel bij de moord, die pas gepleegd was. In ieder geval: ik dacht : laat ik het plaatje maar aan den inspecteur geven en dat heb ik gedaan ook. Verder heb ik er niet bij nagedacht.

Cleveland knikte.

- Juist. In elk geval is de zaak, wat dat onderdeel betreft, duidelijk. Maar nu blijven er nog twee vragen over: ten eerste: wie heeft die oude foto op de gang verloren en ten tweede: wie had daar belang bij?

De kolonel keek hem verwonderd aan.

- Belang bij, inspecteur? Hoe bedoelt u dat?

- Ja, in het antwoord zit juist de puzzle! Er is namelijk iets met die foto aan de hand, want weet u: zoals ik al zei vond ik de kiek de dag na de moord tussen de papieren van Mac Williams, maar toen ik een dag later ernaar zocht, was ze verdwenen! Gestolen dus!

- Wat zegt u, inspecteur? vroeg de kolonel verwonderd. Maar wie in 's hemelsnaam heeft belang bij zo'n oude....

Hij onderbrak zichzelf: — Hé, wacht es even....

- Wat bedoelt u?

- Ik moet er plotseling aan denken, vervolgde Moore, dat de geheimzinnige figuur, die toen bij Mary en Ray binnengelopen is en die ook bij mij geweest is, een zeer grote belangstelling toonde voor foto's. Tenminste bij mij!

Cleveland knikte.

- Hè, ja! Nu wordt me opeens iets duidelijk. Gaat u met mij mee, kolonel?

Moore keek hem even aan.

- Ik begrijp, zei hij toen. Heel graag, inspecteur. Je kunt wel gaan, Frank. Je wordt bedankt.

De twee mannen liepen de gang op en zonder ook maar een woord te wisselen, beklommen ze de trap en begaven zich rechtstreeks naar de kamer van miss Conwell.

- Erg prettig, dat de kolonel meegekomen is, zei de jonge vrouw hartelijk.

- Dat was op mijn verzoek, deelde Cleveland mee.

- U had het niet beter kunnen regelen, prees miss Conwell.

De heren namen plaats en dadelijk begon de inspecteur: — Voor we beginnen aan wat u met mij of met ons wilde bespreken, miss Conwell, zou ik u graag iets willen vragen. Kunt u dat goedvinden?

- Maar natuurlijk. Gaat uw gang, antwoordde de jonge vrouw zeer welwillend.

Een moment was het alsof de politieman zocht naar de juiste woorden. Toen zei hij: — Als ik zeg, dat u de geheimzinnige figuur is geweest, die zich in de nacht toegang heeft verschaft tot de kamer van de meisjes Moore, die van Carl Lawrence en die van kolonel Moore, wat is dan uw antwoord?

Even trok miss Conwell haar wenkbrauwen op. Toen antwoordde ze rustig: — Dan is mijn antwoord, dat u zich vergist, inspecteur! Ik ben dat namelijk niet geweest! En, daarmee is u tot hetzelfde punt gekomen, dat ik ook met u wilde bespreken, want het, was natuurlijk niet zo heel erg moeilijk om vast te stellen, dat u en de kolonel zouden denken, dat ik het geweest moet zijn, nadat ik u beiden min of meer inzage van mijn boeken had gegeven.

Cleveland glimlachte en antwoordde met een lichte nadruk op de eerste woorden: - Min of meer, ja.

Miss Conwell knikte beminnelijk.

- Heel aardig gezegd, inspecteur. Maar goed. Ik! wilde u namelijk zeggen, dat ik wel degene was, die bij Carl Lawrence binnengedrongen is, maar dat ik niet de insluiper ben geweest, die bij de meisjes Moore en bij de kolonel verschillende documenten, heeft ontvreemd. Wat ik bij Carl Lawrence gezocht heb, is u nu natuurlijk ook duidelijk.

- Maar dat andere? vroeg de inspecteur bevreemd. De foto's, de brieven.... Apropos, miss Conwell, over foto's gesproken: er is een foto

gestolen, die zich bij de documenten van mijn vermoorde collega Mac Williams bevond!

- Is het werkelijk? En wat was dat voor een foto?

- Een oude kiek van de kolonel met zijn gestorven vrouw, miss Conwell! Peinzend keek de jonge vrouw voor zich.

- Merkwaardig, zei ze langzaam, maar die foto heb ik gezien!

Verbaasd vroeg de inspecteur: — U heeft die kiek gezien? Wanneer dan, als ik vragen mag?

- Gisteravond.

- En waar heeft u die gezien?

- Ik kwam binnen en ik zag een oude, vergeelde foto op tafel liggen. Ze werd dadelijk weggenomen, maar ik had haar toch reeds gezien.

- En waar was dat, miss Conwell?

- Bij tante Beatrice, inspecteur!

Pat zat bij de tafel, die in het midden van de grote kamer stond. Tante Beatrice liep geagiteerd heen en weer. Plotseling bleef ze voor het meisje staan: - Waarom doe jij eigenlijk al die dingen? Waarom bemoei jij je met zaken, waar je veel beter buiten kan blijven?

Het kamermeisje keek haar onzeker aan, maar antwoordde niet.

- Nou? Geef es antwoord, drong de oude vrouw aan. Je hebt toch zeker anders ook niet zoveel moeite om je woorden te vinden?

- Ik weet het niet, ik.... eh.... ik weet het werkelijk niet, stotterde Pat.

- Ik zat jou es wat zeggen: je weet hoe ik over de familie Moore denk. Je weet....

- Ja, maar juffrouw Beatrice, probeerde het meisje, maar de vrouw liet haar niet uitspreken: — Stil, jij! Je weet hoe, ik over hen denk, zei ik. Maar jij bent daar niet bij, tenminste niet voor mij! Ik weet niet waarom ik jou mag, maar dat is nu eenmaal zo!

Pat stond op en greep haar hand: — Ik vind het heel aardig van u, dat u mij....

Beatrice trok haar hand terug en weerde af: — Ja, ja, goed! Ik heb daar ook belang bij. Ik heb er tenminste belang bij gehad! Maar dat is nu uit en daarom zeg ik je nog es: hou je er verder buiten en als ik dat zeg, meen ik het goed, begrijp je?

Pat knikte geestdriftig.

- Ja, juffrouw Beatrice, ik heb nog nooit zoals de anderen van u gedacht dat....

- Nee, nee, jij bent anders. Jij hoort ook niet bij dat zoodje! Maar waarom bemoei jij, je met al die dingen, die zo gevaarlijk zijn?

Enthousiast begon Pat haar verhaal: — Weet u, juffrouw Beatrice, ik vond het zo griezelig allemaal! Echt reuzeleuk. En u moet niet vergeten: ik heb er een beetje verstand van! Ik heb es een boek gelezen van een kamermeisje, dat helemaal alleen in een heel groot huis achterbleef en ze was doodsbenauwd! En in de nacht werd er toen in datzelfde huis een moord gepleegd en weet u....

- Dat kan niet, viel Beatrice haar in de rede. Als zij helemaal alleen in dat grote huis was, kon er niemand vermoord worden!

- Nee, maar dat kamermeisje loste die moord toch op, ging Pat onverstoorbaar verder en het was echt een reuzeleuk boek en nu dacht ik....

- Ja, ja, sneed de oude vrouw het verhaal verder af, ja, ja, en nu dacht jij: Nu ga ik hetzelfde doen, hè? Ik ga de moorden hier even oplossen en dan ben ik beroemd en dan kom ik misschien wel bij de film en bij de radio!

Pat sprong op: — O, reuzeleuk, juffrouw Beatrice!

De vrouw keek haar even aan: — Ja, maar de doden spelen niet meer voor de film!

Geschrokken bleef Pat staan: — Maar juffrouw Beatrice, ik....

- Ja, ja, ik weet wat je zeggen wil, maar ik herhaal nog es: je hebt jezelf in een zeer gevaarlijke situatie gebracht. Ze verdenken jou en....

Pat knikte en zei toen gewichtig: — De inspecteur zei ook al tegen me, dat ik verdacht was!

- Neem je in acht!

- Ja, juffrouw Beatrice! O, vindt u het ook niet reuzeleuk?

- Nee. Je bent dom!

- Dat lijkt maar zo, juffrouw Beatrice, dat zult u zien!

- Ik wil niet, dat jij ook de dupe wordt, versta je? Je doet wat ik je zeg!

- Ja, juffrouw Beatrice. Maar nou moet u es horen....

Op dat moment werd er geklopt. Beatrice legde de vinger op de mond.

- Stil! Pasop, zei ze zacht en toen luid: — Wie is daar?

Van buiten klonk de stem van den inspecteur: — Ik ben het, juffrouw Beatrice, Cleveland. Wilt u de deur even opendoen?

- Nee. Ik heb geen trek om nog bezoek te ontvangen!

- Ik moet u nu dadelijk spreken en ik verzoek u dus vriendelijk om de deur te openen.

Nors klonk het antwoord: — Nee! Je kunt morgenochtend komen. Ik voel me nu niet zo goed! Zacht liet ze er tegen Pat op volgen: — Ga

weg door de geheime gang! Vlug! Ik raak hem niet kwijt! Pat verdween vlug. Dadelijk klonk weer de stem van Cleveland:— Open de deur, juffrouw Beatrice! Dadelijk!

De oude vrouw ging naar de deur en opende die.

- Maak niet zo'n herrie, man!

Toen zag ze de anderen, die met de inspecteur voor de deur stonden:

— O, een heel gezelschap, hè? Zo, zo!

De drie kwamen binnen.

- Miss Conwell en ik moesten u spreken, juffrouw Beatrice, begon de inspecteur en op ons verzoek is kolonel Moore met ons meegekomen. Wij verzoeken u daarom er van zijn kant niets achter te zoeken, dat er niet achter zit!

Beatrice lachte cynisch en antwoordde toen: - Ik zoek er bij hem nooit iets achter. Hij komt altijd alleen maar op verzoek, dat weet ik.

Rustig repliceerde de kolonel: - Ik ben bij deze zaak betrokken en het kan zijn nut hebben jou er nog eens op te wijzen, dat ik hier in huis precies dezelfde rechten als jij en dat ik mezelf de vrijheid verleen mij in dat huis te bewegen waar ik dat verkies!

De oude vrouw lachte schamper.

- Je hebt van dat recht al ruim gebruik gemaakt, niet?

- Tot dusver nog alleen maar op een zeer bescheiden wijze, antwoordde Moore beheerst, maar dat zal nu anders worden!

En dreigend herhaalde hij: - Dat wordt anders van dit ogenblik af!

Honend keek Beatrice hem aan: - Voor dreigementen ben ik nooit bezweken en zeker niet voor die van jou!

- Wat ik zeg, is geen dreigement, want ik hou niet van dreigen. Het is alleen maar bedoeld als een mededeling voor jou, waarmee je rekening kunt houden.

- Wat ik zal doen, daar kun je op vertrouwen!

Miss Conwell en de inspecteur hadden belangstellend geluisterd. Nu vond Cleveland het het blijkbaar voldoende. Hij kwam naar voren en zei rustig: - Juffrouw Beatrice, ik had u iets te vragen.

- Ga je gang, man, maar maak het kort, want ik heb er nu alweer meer dan genoeg van!

- Ik zal het zo kort maken als het maar enigszins mogelijk is, antwoordde de detective beminnelijk en hij voegde er welwillend aan toe: - Voor mijn particuliere gezelligheid heb ik u nog nooit opgezocht!

Weer lachte Beatrice honend: — Neen. Alleen voor mijn verveling en om je domheid te demonstreren! Wat wou je?

Effen kwam het antwoord: — Ik kwam even de foto halen, juffrouw Beatrice!

De oude vrouw was niet in staat haar hevige schrik te verbergen.

- De.... foto? Welke foto?

Met een lachje antwoordde Cleveland: — U weet heel goed, welke foto ik bedoel en u hoeft voor ons geen comedie te spelen!

Beatrice had zich reeds weer hersteld en kwaad viel ze uit: - Ik speel geen comedie, man! Ik weet niet waar je het over hebt!

Cleveland knikte vriendelijk en zei: — Ik bedoel die oude foto van de kolonel en zijn vrouw.

De oude vrouw lachte en hoonde: — Dacht je, dat ik een album aangelegd had van foto's van die kerel daar? Wat zou ik met dat vod moeten doen, man?

- Wat u ermee zou moeten doen interesseert mij niet. Ik ben alleen gekomen om de kiek terug te halen.

De vrouw bleef koppig volhouden: — Ik weet van die kiek niets af!

Plotseling kwam miss Conwell een stap naar voren en heel rustig klonk haar stem: — Dat weet u wel, juffrouw Beatrice!

Opnieuw schrok de vrouw: — Hè? Wat?

Maar dadelijk ging ze weer tot de aanval over: — Wat weet jij daarvan? Wat heb jij daarmee te maken?

- Ik weet twee dingen en die zijn voldoende, kwam miss Conwell en ze zei het in die vlakke toon, die juist in de bewogenheid van de ander, het sterkst indruk maakte: — Ten eerste weet ik, dat wij, de inspecteur, de kolonel en ik die foto terug moeten hebben en ten tweede, dat die kiek.... hier bij u is!

Beatrice haalde haar schouders op.

- Woorden, smaalde ze, woorden! Insinuaties en meer niet! En jij doet ook al mee met hen, hè? En ik, stommeling, die gedacht heb, dat hier iemand was binnengekomen, die werkelijk voor mij....

Zeer rustig sneed miss Conwell haar woorden af: - U Heeft zich vergist, juffrouw Beatrice. De rol van de zenuwzieke miss Conwell is uitgespeeld. Hier staat nu alleen maar meer iemand, die de opdracht heeft deze zaak uit te zoeken en die dat zal doen ook! En nu zeg ik u: geef die foto! Dadelijk!

Beatrice ging onder de dreiging van de ander een pas achteruit: — Ik weet niet wat je bedoelt!

Miss Conwell trok de kring nauwer: Toen ik gisteravond onverwacht bij u binnenkwam, lag de foto daar op tafel. U hebt toen snel een krant er

overheen gegooid, maar u kon dat toch niet snel genoeg doen! Ik had de kiek al zien liggen. Begrijpt u het nu?

De vrouw bleef onverzettelijk. Dof antwoordde! Ze: - Ik weet niet wat je bedoelt.

- U weet het zeer goed, viel miss Conwell aan.

Woedend kwamen opeens de woorden van Beatrice: - Verraad, hè? Overall hetzelfde! En jou heb ik hier binnengehaald!

- U hebt mij niet binnengehaald maar ik ben naar u toegekomen! Maar dat is maar een klein verschil! In elk geval: u heeft de foto en wij komen die halen!

Nors probeerde de vrouw zich terug te trekken: - Ik heb niets met jou en met die twee daar te maken! Ik wens met rust gelaten te worden!

Zeer ernstig waarschuwde Cleveland haar: — Ik geloof niet, juffrouw Beatrice, dat u de ernst van de situatie voldoende inziet.

Woedend keek Beatrice hem aan: — Dat heeft die andere inspecteur, die voorganger van jou ook eens tegen mij gezegd en een half uur daarna werd hij vermoord! Hij schijnt de ernst dus nog minder ingezien te hebben dan ik!

Even wachtte Cleveland. Toen zei hij: — We hebben zojuist Carl Lawrence gearresteerd!

Het schot was raak. Hevig verontrust viel Beatrice uit: — Je liegt! Het is niet waar!

- Het is wel waar. We hebben aanvankelijk gedacht, dat Millner zijn medeplichtige was maar we weten nu, dat.... het anders is, juffrouw Beatrice!

Fel antwoordde de vrouw: — Lawrence is onschuldig, zeg ik je!

De inspecteur knikte: — Ja. In elk geval was hij niet de hoofddader! U hebt u in de nacht toegang verschaft tot de kamer van kolonel Moore en tot die van de meisjes, maar u heeft daar niet alles gevonden wat u zocht! Daarna heeft u uit de papieren van de vermoorde inspecteur Mac Williams een paar rapporten ontvreemd en opzettelijk of toevallig was daar deze foto bij. Die de foto heeft, heeft ook de rapporten, tenminste....

De vrouw haalde haar schouders op: — Ik weet van al de dingen, die je zegt niets af.

Miss Conwell waarschuwde: — Spreek de waarheid, juffrouw Beatrice! Het is uw laatste kans!

Om jou moet ik alleen maar lachen, was het honende antwoord. En woedend viel ze uit: — Ga weg, jij!

Rustig vroeg Cleveland: — U ontkent, juffrouw Beatrice?

- Ja! Natuurlijk ontken ik!

- Dan arresteer ik u wegens diefstal van officiële documenten, die in het bezit waren van inspecteur Mac Williams en wegens medeplichtigheid aan de misdaden, waarvan Carl La.wrence wordt beschuldigd!

Hevig geschrokken keek de vrouw hem aan.

- Je.... arresteert.... mij? vroeg ze moeilijk.

Een schelle kreet klonk plotseling achter uit de kamer. Hijgend kwam Pat naar de inspecteur: - Het is niet waar, inspecteur! Het is niet waar!

Snel kwam Beatrice naar voren. Ze greep Pat bij de arm en trachtte haar achteruit te trekken: - Pat! Hou je mond! Niet zeggen! Niet zeggen!

Het klonk als een waarschuwing en als een bede tegelijk, maar het kamermeisje rukte zich los en kwam weer naar voren: - Jawel! Ik zal het zeggen nu! Ik zal het bekennen, inspecteur!

- Nee! Nee, schreeuwde Beatrice.

- Ja, herhaalde Pat. Ik heb de foto bij juffrouw Beatrice gebracht. Ik en niemand anders!

Doordringend keek Cleveland haar aan: - Zo, jij! En kun je me ook zeggen hoe je daar aan gekomen bent?

Weer klonk de waarschuwing van Beatrice: - Nee! Nee, Pat!

- Het meisje keek de inspecteur aan: - Ja, zei ze toen. Dat kan ik!